

DEEL III

W O O R D E N V A N

M A C H T

HET BEGIN

In het Begin was er niets. Net zo als een droomloze slaap niet geweest lijkt te zijn en geen herinnering achterlaat, zo bestaat die periode in onze herinnering niet. Het was alsof wij sliepen, zonder bewustzijn - wij waren er niet. En zodra wij ontwaakten, waren wij er voor ons gevoel altijd al geweest.

Waar komt dan de Schepper vandaan? Zo ver gaat onze herinnering niet, want voordat wij gewekt werden, bestond er voor ons niets. Toch was HIJ er wel - wie had ons anders moeten wakker maken?

Alles is Niets. Niets is Alles.

In het Begin was er niets, was Alles er. In dat Niets-Alles bevonden zich alleen krachten. Er was geen licht of materie, alleen krachten. Zoals in de wind geen materie is, maar wel kracht, zo was daarin leegte, gevuld met macht. Zoals de wind schijnbaar doelloos wervelt, zo waren de Krachten ongericht, zonder materie om vandaan te komen of naartoe te gaan.

Zoals ons persoonlijk bewustzijn in staat is met zijn eigen scheppingskracht beelden op te roepen, zo hebben de Machten Zich verenigd tot één gigantisch Bewustzijn, dat in Zich de beelden opriep, die wij zijn. Zoals ons bewustzijn niet beperkt is door ons lichaam, maar in zijn fantasie zich uitstrekt over alle bekende en onbekende terreinen, zo bevindt Het Bewustzijn zich op alle bekende en onbekende terreinen; Het Bewustzijn is alle bekende en onbekende terreinen.

Dit is het Begin: Het Bewustzijn heeft een gedeelte van Zichzelf samengebald tot materie en die vorm gegeven. Die vorm heeft de gestalte van een mens: een lichaam dat de drager is van het Bewustzijn, zo lang het bestaat. Deze gestalte is het, die de opdracht kreeg met de Kracht van ZIJN Bewustzijn te werken. Hoe - daar is HIJ vrij in. Deze gestalte is het, die zei: Laat ONS mensen vormen naar ONS beeld. Deze gestalte is het, die wij de Schepper noemen, de Vader van alles wat al ontstaan is en wat nog zal ontstaan.

Dit is het Begin: de Schepper heeft een gedeelte van Zichzelf samengebald tot materie en die vorm gegeven. De gestalte die toen ontstond, is de Tweede, die wij kennen als de Zoon. Uit de Tweede ontstond op dezelfde manier de Derde: de Geest. Zo zijn ZIJ ALLEN afzonderlijk en EEN en DEZELFDE. En HUN Bewustzijn omvat alles wat ooit geweest is en ooit geweest zal zijn; HUN Gestalten bevatten alle Scheppingskracht die al het bekende en al het onbekende heeft doen ontstaan.

Dit is het Begin: nadat de Eerste, die de Schepper is, Zich ZIJN Gezelschap gewenst en dus veroorzaakt had, hebben ZIJ Zich meer gezelschap gewenst en dus veroorzaakt.

Doordat ZIJ niet aan ieder schepsel dezelfde frequentie gaven, ontstonden er werelden, waar de schepselen die hetzelfde bereik hebben, zich verzamelden.

Dit is het Begin: Alles wat tot dan toe geschapen was, was Geest. Alles was voortgekomen uit de Eerste en uit ZIJN Zoon en uit ZIJN Geest, en was, in onze woorden gesproken, niet meer dan een zeer levendig fantasiebeeld - zoals iemand in onze wereld, die hallucineert, zeer levendige fantasiebeelden heeft. Deze beelden bestonden, maar hadden geen zelfstandigheid. Zij hadden ook geen zelfbewustzijn, maar waren voor hun ervaringen volkomen afhankelijk van het Bewustzijn van Wie hen voortgebracht had. Dat zat niemand dwars, want niemand had ooit iets anders meegemaakt dan deze situatie en was verrukt over zijn bestaan. Hoewel er vele gestalten waren, was er maar één Bewustzijn; er was geen verschil in ervaringen. Ook de werelden waarin de gestalten zich bevonden waren imaginair, men ervoer zijn wereld niet als iets buiten zichzelf - men ervoer zichzelf zelfs niet. Men was als sigarettorook: waarneembaar, maar zeer ijl.

Toen overlegde de Eerste met de ZIJNEN en besloot de schepselen meer aan ZICHZELF gelijk te maken. HIJ besloot ze een eigen omgeving te schenken waarin zij zowel zichzelf als anderen konden ervaren en waarin zij een doel zouden hebben. Daartoe veroorzaakten ZIJ sterren en planeten, waar de schepselen, naar hun bereik, zouden kunnen verblijven. Iedere wereld kreeg een eigen voorkomen en een eigen doel in het Geheel: het Geheel in stand te houden. Ieder schepsel kreeg als doel de Schepping waarin hij geplaatst was, te onderhouden en te verzorgen, zodat het Geheel, dat wij Heel Al noemen, in stand zou blijven.

De mens en de aarde

Wanneer wij in staat zouden zijn, op te houden met het verzorgen van de wereld waarin wij leven, zouden eerst wijzelf ophouden te bestaan en terugvloeien in het Al, dat Niets is. Vervolgens zouden de dieren en daarna de begroeiingen ophouden te bestaan en terugvloeien in het Al, dat Niets is. Daarna zou de planeet dezelfde weg gaan, waardoor het systeem van Kracht, dat het Heel-Al bijeen houdt, verbroken wordt. Dan zou het Plan ophouden te bestaan en alle ervaring zou negatief geworden zijn.

Geen van de mogelijkheden zou dan, in welk deel van de Schepping ook, nog werkelijkheid kunnen worden, doordat het evenwicht verstoord zou zijn. Het zou zijn als met een opgeblazen ballon: een heel klein gaatje veroorzaakt de ondergang van het geheel.

Om deze mogelijkheid uit te sluiten, heeft de Almachtige aan het Systeem de Herhaling toegevoegd: wanneer een onderdeel van het Geheel negativiteit veroorzaakt, wordt de ervaring in een andere dimensie herhaald, zodat er geen Kracht verloren gaat.

Toen overlegde de Eerste met de ZIJNEN en besloot ZIJN schepselen nog meer aan Zichzelf gelijk te maken. HIJ schonk ze de mogelijkheden. Nu bezat elk schepsel het vermogen, zelf iets voort te brengen, naar eigen wens. Hierdoor begon men te leren en steeds iets nieuws uit te proberen.

Toen overlegde de Eerste met de ZIJNEN en besloot ZIJN schepselen nog meer aan Zichzelf gelijk te maken. HIJ schonk ze het vermogen in Vrijheid Inzicht te verwerven. Daar HIJ wist, dat de weg naar Inzicht moeizaam zou zijn, schonk HIJ ze tevens de troost van ZIJN aanwezigheid in ZIJN Zoon en ZIJN Geest, die van tijd tot tijd aan de schepselen gelijk zouden worden om hun moed in te spreken en de weg te wijzen.

Wat nu geschreven wordt, heeft alleen betrekking op deze wereld, die wij kennen als de enige en die wij de onze noemen.

Toen de mens zijn Vrijheid begon te misbruiken en daden verrichtte die gericht waren op vernietiging inplaats van op verzorging, besloten zij, die de opdracht hebben de aarde te bewaken, een dimensie toe te voegen aan het bestaan der mensheid. Een deel van de materie verdichtten zij tot de wereld die wij nu kennen; het menselijk lichaam werd tijdelijk zo verdicht, dat het die lagere frequentie kon verdragen. Wanneer de mens in zijn aardse bestaan de planeet schade zou berokkenen, dan zou de schade alleen de verdichte materie betreffen en alles wat daardoor vernietigd zou worden, zou alleen maar weer de frequentie aannemen die de Eerste veroorzaakt had.

Als de mens zijn tijdelijk lichaam afgelegd had, kon hij weer de weg vervolgen naar het Inzicht, terwijl hij zijn taak in het hoeden van de Schepping verrichtte.

Telkens als de mensheid weer een fase had bereikt, waarin hij dreigde de aarde te vernietigen, vond weer een verdichting plaats en ontstond daardoor weer een sfeer die alleen buiten het aardse leven ervaren kon worden.

Toen vier keer zo'n verdichting had plaatsgevonden, besloten zij die de opdracht hebben de aarde te bewaken, niet meer de hele mensheid te beoordelen, maar iedere mens individueel te beschouwen. Nu schonken zij iedere mens een engel, die de opdracht kreeg hem net zolang te begeleiden tot hij de frequentie van de dimensie die wij de vierde positieve dimensie noemen, maar die in feite de aarde is zoals die bedoeld is, weer kan verdragen. Die engel was noodzakelijk, omdat de mens door zijn keuzevrijheid niet altijd goed kon onderscheiden welke van de verschillende mogelijkheden de beste was. Een engel, die alleen maar positief kan zijn (zodra een engel negativiteit in zich toelaat, bevindt hij zich in een negatieve sfeer en is geen engel meer), kan juist alleen maar de beste keuzen maken. Vanuit zijn dimensie zendt hij steeds impulsen in het onderbewustzijn van de mens, zodat die altijd in staat is, te kiezen voor de weg die naar de volmaaktheid terugvoert.

Ook overlegt de engel steeds met de mens zijn levensloop, wanneer hij in een van de positieve sferen is. Samen maken ze daar een leerplan op voor het komende leven, zodat het voor de mens minder moeilijk wordt, zijn doel te vinden wanneer hij weer in de neutrale aardse dimensie is.

De aarde zoals wij die kennen uit ons dagelijks leven, is de neutrale sfeer. Hier kan zowel positief als negatief zijn; de mens kan hier in Vrijheid kiezen voor goed of slecht. Hij kan zelfs goed en slecht in zich verenigen en overwegen, dat dit de gulden middenweg is.

De andere sferen missen dit vermogen. In de positieve sferen kan geen negativiteit bestaan en in de negatieve sferen kan geen positiviteit bestaan. Wie in een negatieve sfeer verkeert, kan ook niets positiefs waarnemen. Zelfs dingen die in de neutrale sfeer nog enige waarde toegekend krijgen, worden daar als zonder enige waarde waargenomen. De eerste negatieve sfeer, die vanuit onze neutrale sfeer als de minst negatieve wordt gezien, is voor degene die daar verblijft net zo afschuwelijk als de zevende negatieve sfeer, waar alleen nog maar haat is. Wanneer je namelijk geen positiviteit kunt waarnemen, kun je ook niet vergelijken of oordelen. Als alles wat je overkomt negatief is, is de toestand onverdraaglijk - dus niemand hoeft te denken dat er verschil is in de negatieve sferen. Er is wel degelijk verschil, maar dat is alleen waarneembaar vanuit de neutrale sfeer, waarin men kan vergelijken en wegen.

Hetzelfde geldt voor de positieve sferen. Daarin kan geen negativiteit zijn, zodat voor wie daar is, alles goed is. Men kan zich daar niet voorstellen, dat een hogere sfeer nog heerlijker is, want men beleeft voortdurend het toppunt van geluk. Pas als men zich zover ontwikkeld heeft, dat men de energie van een hogere sfeer kan verdragen, ervaart men een intensivering van geluk - en die is blijvend, tot men weer een hogere sfeer kan binnengaan.

In alle verhalen die met hemel en hel te maken hebben, komt het verschijnsel voor, dat de hemel gezien wordt als boven de aarde en de hel als onder de aarde. Toch is geen astronaut of mijnwerker ooit iets tegengekomen, dat buitenaards is - en dat is vanzelfsprekend. De hogere en lagere sferen bestaan uit materie die op een heel andere frequentie trilt dan die van de aarde, zodat die voor aardbewoners onwaarneembaar is. Al graaf je tot je aan de andere kant weer boven komt, en al reis je tot in het laatste melkwegstelsel, je zult nooit iets anders waarnemen dan materie zoals die ook op de aarde voorkomt.

Toch berust het verschil in hoogte op ervaring. Zelfs in onze dagelijkse spreektaal gaan wij er vanuit, dat wat goed en mooi is, hoger is dan wat lelijk is en slecht. Wanneer wij geluk ervaren, spreken wij van "boven jezelf uitgetild worden" en wanneer wij ellende ervaren, zeggen we dat we "diep in de put" zitten. Die ervaring is veel letterlijker dan men wel denkt. Wie negatief is, trilt op een veel lagere frequentie dan wie positief is, en dat verschil wordt niet alleen ervaren als hoogteverschil, maar is dat ook letterlijk.

Wie voortdurend geluk ervaart, wordt wel gewaarschuwd dat hij niet moet gaan zweven, want ook anderen nemen de stijging waar - en er zijn mensen die in staat zijn, zoveel geluk te ervaren (wat zij vanuit hun aardse dimensie als leegte ervaren), dat zij werkelijk loskomen van de grond.

Zo kennen de meeste mensen ook het gevoel van zwaarte, wanneer men ongelukkig is en dat "lood in de schoenen" genoemd wordt. Het is een aardig experiment om wanneer je in die toestand verkeert, eens te proberen hoog te springen. Het zal je niet lukken, tenzij je je ontdoet van die stemming.

Toen de aarde geschapen was, was hij veel groter van omvang dan wij nu waarnemen. Iedere keer als de mensheid dreigde de Schepping te vernietigen, vond er een verdichting plaats van de materie - noodzakelijkerwijs ook van de mens. De "oude" aarde bleef zoals die was, maar was niet meer waarneembaar voor wie in de nieuwe dimensie verkeerde. Door de verdichting van de materie moest de aarde ook wel een kleinere omvang aannemen, zodat de oppervlakte van de "nieuwe" aarde lager lag dan eerst. Wie overgaat van de neutrale dimensie naar een positieve sfeer, legt die afstand ook werkelijk af - hij stijgt, tot hij de frequentie bereikt heeft die hij maximaal verdragen kan.

Na de vierde verdichting werd de aarde zo veranderd, dat zowel negatieve daden als positieve daden verdragen konden worden. De aarde kreeg daartoe een gigantisch herstellingsvermogen, zodat, wat de mens ook zou vernietigen, de aarde steeds weer zou kunnen genezen - al zouden er wel littekens overblijven.

De mens verblijft daar tijdelijk.

Omdat de mens vanaf die ontwikkeling zijn individualiteit beseftte, werd hij verantwoordelijk voor zijn daden. Voordien was de mens alleen maar deel van de mensheid en beseftte niet zijn persoonlijke mogelijkheden. Ontwikkeling naar individualisme maakte het noodzakelijk dat de mens ook als individu de gevolgen van zijn daden zou dragen. Sommige van die gevolgen ervaart hij al tijdens zijn verblijf in de tijdelijke sfeer, maar de meeste neemt hij mee naar de sfeer die hij daarna verkiest.

Doordat de mens steeds inventiever werd, zowel in positieve als in negatieve kracht, was de vorming van sferen die enkel negativiteit zouden kunnen verdragen, noodzakelijk geworden. Elk van die sferen is weer een verdichting van de aarde, een ineenkrimpen, zodat de gang erheen ervaren wordt als afdaling. In de zevende negatieve sfeer is de verdichting zo zwart, dat daar geen beweging meer mogelijk is. Verder kan deze planeet niet gaan; wanneer nog verdere verdichting noodzakelijk zou worden, doordat de mens nog grotere negatieve daden zou verrichten, dan zou deze planeet imploderen en ophouden te bestaan. Dan zouden allen die nog niet de vierde positieve sfeer kunnen verdragen, ook ophouden te bestaan, want alleen de aarde zoals die oorspronkelijk geschapen is, zal blijven tot het einde der tijden.

De vierde positieve sfeer, die wij beschouwen als hoogst bereikbare hemel waarin alleen diegenen kunnen bestaan die door hun volmaaktheid die intense trillingen kunnen verdragen, is dus in feite de aarde zoals die oorspronkelijk gemaakt is, toen de Schepper zag, dat het goed was.

De ontwikkeling die wij door moeten maken om ons te bevrijden van alle negativiteit is dus in feite geen vooruitgang, maar een terugkeer naar Huis - verrijkt met de ervaringen van onderweg.

Het Doel van de Schepping

Wie een plan maakt, doet meer dan alleen zich een idee vormen over de wenselijkheid van de gebeurtenissen in zijn toekomst. Hij is bezig in te grijpen in de loop van de gebeurtenissen: hij schept een mogelijkheid. Zolang hij aan zijn plan geen daden verbindt, vindt de verwerkelijking van zijn schepping alleen in zijn verbeelding plaats, en kan hij zijn plan op elk gewenst moment weer loslaten. Zodra hij echter stappen gaat ondernemen om zijn plan uit te voeren, schept hij nog een mogelijkheid: de mislukking van zijn plan.

Wie een pakje boter wil gaan kopen, schept een plan. Zolang het bij willen blijft, verandert er niets aan de omstandigheden: de boter bestaat alleen in de verbeelding en blijft daar. Gaat hij naar de winkel om zijn plan uit te voeren, dan kan het zijn dat daar net de boter op is, zodat zijn plan mislukt. Hij is dan wel een ervaring rijker, namelijk dat ook heel eenvoudige plannen kunnen mislukken. Wil hij toch boter kopen, dan moet hij een nieuw plan maken - en zodra hij weer op weg gaat, kan ook dat plan mislukken, maar daar houdt hij nu rekening mee.

Ieder plan draagt de mogelijkheid tot zijn tegendeel in zich, zodra aan de verwezenlijking ervan gewerkt gaat worden. Hoe de uitslag ook is, nadat het plan al dan niet met succes uitgevoerd is, is de werkelijkheid van de ervaringen anders dan wanneer het plan niet bedacht zou zijn geweest.

Een goed plan is een positieve impuls om iets in de toekomst te doen plaatsvinden. Slaagt het plan, zodat er iets gebeurt dat goed is, dan is de hoeveelheid positiviteit in de wereld vergroot, doordat er vreugde ontstaat. Vreugde is ook zelf een bron van goede energie, zodat het slagen van een goed plan een kettingreactie van positiviteit veroorzaakt.

Mislukt een goed plan, dan is de hoeveelheid negativiteit in de wereld vergroot, doordat er goede energie misbruikt werd. Mislukt het plan doordat medemensen het tegengewerkt hebben, dan veroorzaakt het leedvermaak een kettingreactie van negativiteit op aarde.

De hoeveelheid energie (ook materie is een vorm van energie) op en om deze wereld staat vast. Wanneer de hoeveelheid positieve energie vergroot wordt, verkleint dat de hoeveelheid negatieve energie en omgekeerd. Dat houdt in, dat als alle energie positief is geworden, er vanzelf geen negatieve energie meer is en de mensheid alleen nog maar vreugde ervaart - en als alle energie negatief is geworden, alle materie uiteenvalt en ophoudt te bestaan.

De verbindende kracht is namelijk positief en kan niet meer bestaan, wanneer alle energie negatief is geworden.

Toen de Vader ZIJN Plan maakte, dat goed was, schiep HIJ daarbij noodzakelijkerwijs ook de mogelijkheid, dat alles zou mislukken. Toch is HIJ ermee doorgedaan, want wanneer het Plan niet zou bestaan, zou ook het Doel ervan niet gehaald kunnen worden.

Dit is het Doel:

Zolang het Plan nog niet uitgevoerd is, draagt ieder onderdeel van de uitvoering ervan de mogelijkheid tot het opwekken van negativiteit, totdat de ervaring een feit is en òf positiviteit, òf negativiteit veroorzaakt heeft. Wanneer nu ieder onderdeel van het Plan dat negativiteit opgeleverd heeft, net zolang opnieuw uitgevoerd wordt, totdat het positiviteit oplevert, zal uiteindelijk het Plan uitsluitend positieve energie veroorzaakt hebben. Ieder Plan dat daarna nog bedacht zal kunnen worden, zal alleen nog maar positiviteit kunnen veroorzaken. Het Doel is dus de totale omwenteling van de mogelijkheden: tot dusverre kon iedere positieve mogelijkheid ook negativiteit veroorzaken; wanneer het Plan voltooid zal zijn, kan iedere mogelijkheid alleen nog maar veranderen in een positieve werkelijkheid.

Om het Doel te kunnen bereiken is het noodzakelijk dat iedere positieve mogelijkheid omgezet wordt in een positieve werkelijkheid, met andere woorden: zolang er niets gebeurt, kan het Doel niet bereikt worden. Alles wat positief is, moet ervaren worden, totdat alle energie "behandeld" is en negativiteit onmogelijk is geworden.

Negativiteit

Alle schepselen zijn voortgekomen uit Dezelfde. Alle schepselen zijn gelijk. Niemand steekt in waarde uit boven een ander. Ieder heeft tot taak vanaf zijn kleine plaats de Schepping te hoeden, zoals hem dat geleerd is bij zijn ontstaan. Ieder die ophoudt met zijn taak te verrichten en daden doet die niet op instandhouden, maar op vernietigen gericht zijn, ontwricht de Schepping. Er is geen enkele negatieve daad die geen gevolgen heeft voor het Geheel, dat wij Heel-Al noemen, net zoals er geen enkele positieve daad is, die geen gevolgen heeft voor het Geheel.

De grootste negatieve daad die de mens ooit verricht heeft, is het toekennen van een beloning. Door te ruilen inplaats van te geven is men het pad opgegaan van afgunst, roof en moord.

Een vriendelijke daad hoort onbeloond te blijven: hebben wij het vermogen tot vriendschap moeten betalen?

De tijd die wij aan iemand besteden hoort onbetaald te blijven: hebben wij ooit voor ook maar een fractie van een seconde van ons bestaan hoeven betalen?

De produkten die wij maken en die wij niet zelf nodig hebben, moeten wij weggeven: hebben wij ooit hoeven betalen voor de grondstoffen die de aarde herbergt of voor de zaden die door de planten voortgebracht worden?

Wanneer wij een kind belonen voor een goede prestatie, vervormen wij het tot iemand als wijzelf: alleen nog maar gericht op het verwerven van geld, goederen en complimenten. Wanneer we die niet voldoende verwerven naar onze behoefte, dan vinden wij het hele leven waardeloos.

Waarde is iets, dat alleen kan bestaan doordat iemand die ergens aan hecht. Wie geen waarde hecht aan versleten dingen, gooit ze weg; wie daar wel waarde aan hecht, verzamelt ze. Wanneer wij iemand ontmoeten die geen waarde hecht aan de dingen die wij zorgvuldig koesteren, proberen wij die ander te veranderen, zodat hij onze waarden gaat erkennen. Lukt dat niet, dan wijzen wij hem af en zien onszelf als hoger dan hij. Hoe meer waarde wij hechten aan hoe meer goederen en manieren, des te hoger achten wij onszelf.

Het is niet het geld, dat de wortel is van alle kwaad, het is de beloning.

Het is belachelijk, betaald te worden voor de kracht die je gekregen hebt.

Het is belachelijk, beloond te worden voor iets waartoe de Schepper je in staat gesteld heeft.

Het is belachelijk, iets te wensen dat een ander nodig heeft.

Wat maakt jou meer waardevol dan een ander, dat je denkt meer recht te hebben op zijn bezit dan hij?

Wanneer wij ophouden te belonen en te streven naar beloning, is er voor niemand meer de noodzaak een ander te benadelen.

Waarom zou je drugs verhandelen?

Waarom zou je iets anders verbouwen dan bloemen en voedsel?

Waarom zou je oorlog voeren?

Waarom zou je handel drijven?

Alle grondstoffen en alle arbeidskracht en alle inventiviteit blijven bestaan, ook wanneer wij niet meer een beloning als drijfveer hebben. Waarom zou een bakker ophouden te bakken, een meubelmaker ophouden meubels te maken en een regering ophouden te regeren - alleen maar omdat wij afzien van een beloning?

De Wet luidt: HEBT LIEF

Niemand is in staat die Wet te vervullen en tegelijkertijd zijn medemens leed te berokkenen. Wij doen onze medeaardebewoners veel meer verdriet dan wij wel beseffen: iedere daad die voortgekomen is uit zelfzucht is ergens anders in deze schepping de oorzaak van pijn en moeite. Ook al word je niet persoonlijk geconfronteerd met de gevolgen van je egosme, toch zijn die gevolgen er wel. Hitler werd niet geconfronteerd met het leed dat hij veroorzaakt heeft. Toch was er voor hem geen enkele reden om zichzelf wijs te maken, dat hij de wereld met zijn leiding verbeterde...

Wie in de chaos van de mengelmoes aan goed en slecht waarin hij zich bevindt voor zichzelf de weg naar harmonie wil vinden, doet er goed aan, zich te realiseren dat in ieder geval elk streven naar meer - van wat dan ook - het begin is van een negatieve spiraal. Het maakt natuurlijk veel uit of je streeft naar meer bezit of dat je streeft naar meer waardering, maar in het streven naar méér steekt de ontevredenheid die je de vreugde in het heden ontnemt.

Positiviteit

Alle mensen zijn gelijk in waarde, maar niet alle mensen zijn gelijk in hun doel. Er zijn er, wier taak het is, voedsel te verbouwen. Er zijn er, wier taak het is, te regeren. Er zijn er, wier taak het is, te amuseren. Iedereen die zijn doel nastreeft, houdt de Schepping bijeen.

Toen de mens gewekt werd, werden in hem de eigenschappen gelegd die voor hem noodzakelijk zijn om het uiteindelijke Doel: de voltooiing van het Geheel mogelijk te maken. Toen de mens zijn Vrijheid kreeg, werd bij het tonen van de mogelijkheden die de Vrijheid veroorzaakte, ook die ene eigenschap getoond die de mens in staat stelt Vrij te zijn, alle dingen te onderzoeken, de goede mogelijkheden te onderscheiden van de slechte en daaruit voortdurend de juiste te kiezen om in werkelijkheid om te zetten. Die eigenschap maakt geen deel uit van de ingeschapen eigenschappen, omdat zij uitsluitend gevolg kan zijn van een in Vrijheid gemaakte keuze. Wie die eigenschap tot basis van zijn bestaan maakt, verwerft zich voortdurend Inzicht en Wijsheid en de innerlijke rust die daar het gevolg van zijn. Zijn leven wordt niet gemakkelijker, maar wel vele malen schoner dan voordat hij zich met die eigenschap verbonden had:

Trouw

Er is slechts één gegeven waaraan men trouw kan zijn: de Bron waaruit men is voortgekomen. Die trouw is de motor die de mens stuwt in zijn bestaan en die de mens de kracht schenkt om blindelings de juiste keuzen te maken.

Wie zegt trouw te zijn aan zijn principes en zich daardoor laat stuwen, heeft een wankel motor, want principes kunnen zich wijzigen wanneer de omstandigheden veranderen. Bovendien ontstaan principes uit de combinatie van elementen uit het recente verleden: opvoeding, opleiding, historische gegevens en de meningen van degenen die jouw boterham betalen.

Wie trouw is aan een zaak en zich daardoor laat stuwen, heeft een wankel motor, want iedere zaak (in alle betekenissen van het woord "zaak") is opgezet door mensen die zich kunnen vergissen.

Wie trouw is aan een gegeven belofte en zich daardoor laat stuwen, heeft een wankel motor, want ook een belofte is ontstaan vanuit omstandigheden die zich kunnen wijzigen.

Slechts één element in het bestaan van de mens kan zich niet wijzigen: Degene die de mens gevormd heeft. Zodra de Schepper zou veranderen, zou de hele Schepping ophouden te bestaan - dus zolang de mens bestaat, is dat de garantie dat de Bron van zijn bestaan ongewijzigd is.

Trouw is niet een eigenschap die vanzelf komt of die vanzelf blijft. Wie zich willens en wetens met de Bron verbindt, ervaart de intense stuwkracht die daar vanuit gaat, zodat hij geen enkele moeite heeft met het maken van de juiste keuzen. Dat "willens en wetens" is de factor die hij zelf voortdurend moet activeren: hij moet wakker zijn, beseffen wat hij doet en weten waarom hij doet wat hij doet. Dat geldt niet alleen voor belangrijke dingen, maar ook voor zaken die wij de moeite niet waard vinden om over te spreken, zoals lekker lui in de zon zitten of pinda's knabbelen.

Het Doel van de mens op aarde is door zijn Vreugde de Schepping te vervolmaken. Wanneer de mens niet wakker is, merkt hij zijn Vreugde niet eens op - en hoe zal zijn Vreugde iets kunnen veroorzaken, wanneer die niet gehanteerd wordt? Een timmerman die zijn gereedschap niet waarneemt kan nog geen spijker in een plankje slaan, ook al baadt hij zich in de hamers, spijkers en planken...

Wanneer de mensheid in zijn geheel wakker is, is de maatschappij volmaakt. Dan zijn veel dingen vanzelfsprekend geworden: iedere behoefte wordt vanzelfsprekend getoetst aan de noodzaak eraan te voldoen - en vanzelfsprekend is alleen dat noodzakelijk, wat de Vreugde vergroot.

Het is niet nodig om vaardigheden te verliezen, als de maatschappij volmaakt is. Wegenbouwers bouwen wegen en uitvinders vinden uit -, het enige verschil is de drijfveer: nu is die de beloning (of de angst voor straf), dan is die de trouw - en trouw is een ander woord voor Liefde.

Toen het Plan gemaakt werd, waren de twee mogelijkheden zichtbaar: slagen en mislukken. Om te voorkomen dat mislukking de einduitslag zou worden, werden er in het Plan veiligheden aangebracht. Daardoor veranderden de mogelijkheden van karakter tot: direct slagen en later slagen. Het element "mislukken" bleef bestaan, maar binnen het tijdsbestek van "uiteindelijk slagen". De veiligheden bevatten het element van de herhaling (wat wij ervaren als het leren van fouten en opnieuw proberen), het ingrijpen (wanneer een van de Allerhoogsten incarneert om de Weg te wijzen en de negativiteit in de sferen in Zich op te nemen, zodat de sferen gereinigd worden, dan is dat een ingreep in de gang van zaken) en de opbouw van de Schepping in elementen van verschillende frequenties die nooit allemaal tegelijk vernietigd kunnen worden.

Pas toen deze elementen aan het Plan toegevoegd waren, werd het in werking gezet en kan niet meer gestopt worden. Alles wat ontstaan is, maakt dus deel uit van dat Ene Plan, dat het ontstaan, het verval en de terugkeer omvat.

Hoewel het moeilijk is te begrijpen, is het toch belangrijk zich ervan bewust te zijn dat, hoewel het Plan onwrikbaar vaststaat, wij toch volkomen vrij zijn in de manier waarop wij eraan deelnemen.

Het verval (dat wij "zondeval" genoemd hebben) stond vast, maar niemand was verplicht eraan mee te doen. Het is als bij een rel in een voetbalstadion: je weet dat de kans heel groot is, dat er problemen komen, maar je weet ook heel goed, dat je daar niet bij betrokken hoeft te raken. Als je jezelf laat meeslepen in het tumult en gewond raakt, heb je dat aan niemand anders dan aan jezelf te danken. Alle bewakers bij elkaar zijn niet in staat te voorkomen dat er moeilijkheden komen, al nemen ze nog zulke doeltreffende maatregelen. Toch is er niemand die zegt: het is goed, dat het zo gaat; ik hoop, dat het de volgende keer weer zo loopt...

Zo is het ook met het Plan. Er zijn Krachten in werking gesteld, die autonomie gekregen hebben. Er zijn mensen verwekt, die Vrijheid en zelfstandigheid gekregen hebben. De Krachten hebben tot doel het Geheel in stand te houden en te ontwikkelen. Ook de mensen hebben datzelfde doel - maar zij hebben daarbij de Vrijheid gekregen, tijdelijk misbruik te maken van de mogelijkheden en hun eigen weg te kiezen naar de volmaaktheid waarmee ze gewekt zijn.

Het enige wat absoluut onmogelijk is, is het Plan te verstoren. Dat zou alleen kunnen wanneer alle mensen en alle engelen tegelijk besluiten ermee op te houden. Mede met het doel dit te voorkomen, hebben de engelen niet dezelfde vorm van Vrijheid gekregen als de mensen. Hun Vrijheid is beperkt door het Weten: van iedere daad die zij denken te verrichten, beseffen zij volkomen wat de gevolgen ervan zullen zijn. Dit weerhoudt de meesten van het verrichten van negatieve handelingen, want zij weten dat zelfs het uitdenken van zo'n daad veroorzaakt, dat zij geen engel meer zijn, maar vanuit een negatieve sfeer moeten beginnen de cirkelgang van de mens te volgen.

Dit is het Plan:

De Krachten verzamelen zich tot Bewustzijn. Dit Bewustzijn heeft ZICH gepersonifiëerd in de Schepper. Deze heeft de Zoon en de Geest gewenst. Deze Drieëenheid vormen de Enigen die zich voortdurend van het Plan bewust zijn en hun Liefdekrachten, die ZIJZELF zijn en die het Bewustzijn gevormd heeft, zonder ophouden stuwen door het Geheel, zodat het Een Geheel blijft.

Het Geheel bestaat uit sterren, planeten en werelden die wij geen naam kunnen geven omdat wij ze niet kunnen waarnemen. Al deze lichamen, die samen de kosmos vormen, beïnvloeden elkaar met hun straling. Iets daarvan merken wij van de maan en van de dichtstbijzijnde planeten in ons zonnestelsel. Elk hemellichaam is bewoond door mensen of door engelen. De werelden van de mensen hebben elk zeven sferen, waarvan vier positieve.

De sfeer waarin de mensen tijdelijk verblijven en die neutraal is, wordt niet meegeteld, omdat de mens niet in staat is zijn werkelijkheid als iets betrekkelijks te zien - totdat hij weer die kracht verzameld heeft, die hem in staat stelt de vierde positieve dimensie te verdragen.

De werelden van de engelen zijn verdeeld in zeven sferen; iedere wereld verkeert in een van die zeven sferen. In vier van die sferen leiden de engelen hun eigen leven als onderdeel van het Geheel; in drie ervan hebben de bewoners de taak ook andere hemellichamen te hoeden en de bewoners ervan te beschermen tegen de macht van hun eigen kwaad.

Voor de mensen is de Vrijheid sterker dan de invloed die de Anderen op hen kunnen uitoefenen. Wanneer de mens verkiest de impulsen te negeren, dan staat de Begeleider machteloos.

Omdat het Plan niet verstoord mag worden door schepselen, is aan de werelden van de mensen de zevende negatieve sfeer toegevoegd, van waaruit de mens alleen met hulp van een van de Drie Eersten bevrijd kan worden. Wanneer alle bewoners van een mensenwereld zich naar die sfeer begeven, implodeert het geheel van die wereld, op de eerstgevormde sfeer na - en begint de ontwikkeling van die wereld van voren af aan. Met de wereld die wij de onze noemen, is dit nog niet gebeurd. Werelden die deze ontwikkeling wel ondergaan, worden door ons waargenomen als zwarte gaten in het Geheel, want er is daar geen enkele materie meer die wij met onze zintuigen kunnen waarnemen. Niets wat in de directe omgeving van zo'n wereld komt, kan een andere trilling hebben dan die wereld zelf, zodat voor onze ogen alles lijkt te verdwijnen in het zwarte gat. In werkelijkheid verandert alle materie in de meest ijle vorm die aangenomen kan worden, zodat die schepping niet verstoord kan worden door materie die er te zwaar voor is.

Op onze wereld is men begonnen die ontwikkeling in gang te zetten. Met het toepassen van de vernietigende werking van de atoomkracht heeft men onherstelbare schade aangericht, die uiteindelijk tot gevolg heeft dat deze dimensie opgeheven wordt, ook al zou men vandaag ophouden met experimenteren. Kernenergie is namelijk het vormende element in de Schepping en wanneer dat element in zijn tegendeel verandert door ermee te vernietigen inplaats van te vormen, is er geen herstel meer mogelijk. Het hangt van de mate van toegepaste negativiteit af in welk tempo een en ander plaatsvindt. Op dit ogenblik zijn vanuit de geestelijke wereld talloze engelen aan het werk om in ieder geval in de geestelijke sfeer van deze wereld de negativiteit te bestrijden, zodat de mens op aarde zich niet meer door het kwaad uit het verleden kan laten inspireren. Toch blijft de mens zijn Vrijheid behouden: hij kan zich blijven wijsmaken dat kernenergie een prachtig middel is dat men alleen nog wat beter moet leren hanteren.

DE GESCHIEDENIS VAN DE MENS

De eerste mens was man noch vrouw en verschilde in niets van de engelen die in de andere werelden waren. Hij kwam en ging wanneer hij geroepen werd en kende geen andere emotie dan die van het opperste geluk, dat door de Liefde van de Schepper en de Zijnen veroorzaakt wordt.

Toen kwam de eerste Vrijheid; en de mens moest kiezen tot welke wereld hij voortaan zou behoren. Aan deze wereld is hij onverbreekelijk verbonden, tot het Plan voleindigd zal zijn. Talloze eeuwen leefde de mens op deze wereld en hoedde de Schepping, zoals hem dat geboden was.

Toen kwam de tweede Vrijheid; de mens werd toegestaan, zich te ontwikkelen. Nu was hij in staat plannen te maken, die effect zouden hebben op de toekomst. Hierdoor moest de mens ook leren kiezen en oordelen. Het gevolg van die keuzen en beoordelingen was, dat een tweede dimensie veroorzaakt werd en de eerste dimensie (die voor ons de vierde positieve sfeer is) ontoegankelijk werd voor hen die in de tweede moesten verblijven. In die tweede dimensie werd de mens geestelijk man of vrouw; lichamenlijk was hij niet veranderd.

Toen kwam de derde Vrijheid; de mens werd toegestaan, vergelijkingen te maken tussen zichzelf en wat buiten hem was - hij kreeg zelfbewustzijn. Met dat zelfbewustzijn veroorzaakte hij de wording van de derde dimensie, waarin de mens ook lichamenlijk man of vrouw werd. Nog steeds stierf de mens niet; door zijn daden veranderde hij van frequentie, zodat hij op den duur een andere dimensie om zich heen veroorzaakte. In alle drie dimensies werden nieuwe mensen geboren. Dit waren geen reïncarnaties, maar mensen die voor deze wereld gekozen hadden en nog niet daar ontstaan waren. In deze derde dimensie werd de vrouw zwanger door de man. Toen kwam de vierde Vrijheid; de mens werd toegestaan, goed van slecht te onderscheiden. Door zijn voorkeuren veroorzaakte de mens weer een verdichting en de vierde dimensie ontstond. Deze noemen wij nu de eerste positieve dimensie.

In al deze dimensies kon negativiteit niet bestaan.

Hoewel de mens beseftte dat hij veranderingen bewerkstelligde in zijn lichaam, trok hij daaruit niet de conclusie dat hij de nieuwe mogelijkheden op een andere manier zou kunnen toepassen. Hij hield ervan te experimenteren en had plezier in het gevaar dat sommige experimenten met zich meebrachten. Slechts een klein aantal mensen zag in dat wat mogelijk is, niet altijd uitgevoerd hoeft te worden. Zij waren trouw aan de Bron en oordeelden daardoor juist.

Zij die niet meer de Bron als motor van hun daden gebruikten, maar alles uit hun mogelijkheden wilden halen wat erin zat, waren daardoor nog niet negatief. Negativiteit ontstaat pas, wanneer de mens daden verricht die op vernietigen gericht zijn.

Onherroepelijk leidde de drang tot onder-zoek-om-het-onderzoek naar het punt waarop mogelijkheden ontdekt werden die vernietiging van materie konden veroorzaken.

Toen men de verleiding niet kon weerstaan en begon met het voorbereiden van vernietigende handelingen, zond de Almachtige ZIJN Adepten die de mens duidelijk maakten wat het Doel van de Schepping is en hoe het Plan gevormd is. Daardoor vond de mens zijn Bron weer terug en leefde vele eeuwen zoals het de bedoeling is - zij het, dat zij er niet in slaagden zo zuiver te worden dat zij de verdichtingen ongedaan konden laten maken.

Na verloop van tijd ontstond in de mens de behoefte om meer te begrijpen dan hij kon bevatten. Daartoe vormde hij discussiegroepen en besprak vele onderwerpen in de overtuiging dat hij op deze manier zijn inzicht kon vergroten. Al spoedig trachtte men elkaar zijn wijsheid te bewijzen door een oordeel uit te spreken: "Wie iets kan beoordelen, kan het ook begrijpen," oordeelde men. Ook nu kwamen de Adepten, maar ditmaal twijfelde men aan hun afkomst en luisterde niet.

Zo kwam het punt waarop men de Schepping en de Schepper ging bespreken...

Toen nam de mens de vijfde Vrijheid en beoordeelde zijn Schepper.

Hoewel het uitspreken van een oordeel niet direct iets vernietigt, veroorzaakt het indirect de meest intense vernietiging die mogelijk is, namelijk die van de Liefde in de mens zelf. Om te oordelen is namelijk het tegenovergestelde van Liefde nodig: kilte en afstand.

Toen aldus de mens de Vader beoordeelde, nam hij afstand van HEM en kon niet meer de intensiteit van de Liefde in de positieve sferen verdragen.

Nu doodde de Schepper de mens en toonde hem zijn vergissing.

De gedode mens was enkel geest, want zijn etherlichaam had hem met de wereld verbonden - en was nu dus overbodig. Door zijn negativiteit was de mens niet meer in staat zich met een van de bestaande dimensies te verbinden. Ook al had hij inzicht gekregen in zijn daden en de gevolgen daarvan; om weer zo positief te worden dat hij zich met een etherlichaam kon verbinden was het voor hem noodzakelijk zichzelf aan te tonen dat hij geheel zuiver was.

Toen werd de vijfde dimensie geschapen: de aarde zoals wij die kennen. Om de mens gelegenheid te geven vanuit een negatieve situatie zich te zuiveren, werd aan deze dimensie de mogelijkheid toegevoegd, negativiteit te verdragen. Daar was zo'n intense verdichting voor noodzakelijk, dat een etherlichaam niet grof genoeg kon zijn om de wereld als zijn eigen omgeving te ervaren. Daarom werd gewacht op de ontwikkeling van een diersoort, die de gestalte van de mens zou krijgen en een brein waarmee nagedacht zou kunnen worden.

Toen het zover was, incarneerden vele generaties lang slechts engelen, totdat in die dieren het denken en spreken op gang was gekomen en men van "mens" kon spreken.

Het fysieke leven van de mens in deze dimensie was zeer kort. Wanneer het lichaam gestorven was, verbleef de mens in de geestelijke wereld waar hem inzicht in zijn aardse daden werd geschonken en waar hij verbleef tot er voor hem weer gelegenheid was te incarneren.

Toen kwam de eerste Genade; de mens werd toegestaan ook in de fase tussen zijn levens zich te ontwikkelen, zodat hij sneller de weg terug zou kunnen afleggen. De eerste vier dimensies werden nu opengesteld voor sterfelijken en bevolkt met hemelingen, die tot doel kregen de mens bij te staan in zijn ontwikkeling. Omdat lang niet iedereen in staat was de trillingen van de positieve sferen te verdragen, veroorzaakten zij, die daar niet in konden, de negatieve sferen. Er zijn drie negatieve sferen, maar doordat de eerste negatieve sfeer vier totaal verschillende gebieden heeft, is men die gaan zien als vier aparte negatieve dimensies. Zo komt het, dat de een spreekt van drie negatieve dimensies en de ander er zeven onderscheidt. In feite bedoelen zij hetzelfde. De negatieve sferen zijn dus verdichtingen van de aarde. Iedere nieuwe verdichting maakt de aanwezige materie grover. De meest intense verdichting is zo sterk, dat daar geen beweging meer mogelijk is. Ook kan er geen licht in doordringen. De mens is daar zonder fysiek lichaam, want dat is al gestorven, voor hij de negatieve sferen betreedt. Het etherlichaam is echter veel te ijl om het daar lang uit te houden; door de voortdurende druk van de omstandigheden - en door de pogingen tot vernietiging die men daar op elkaar toepast - rot het op den duur helemaal weg. Wat dan overblijft van de mens is zijn negatieve geest, die geen vorm meer heeft.

Toen kwam de tweede Genade; vanuit de eerste dimensie (voor ons de vierde) werd de mens in staat gesteld zijn medeschepselen uit de eerste zes negatieve dimensies te verlossen en weer te doen deelnemen aan de cirkelgang naar de volmaaktheid. Alleen de zevende negatieve dimensie bleef voor hen ontoegankelijk. Deze is zo negatief, dat hij niet waarneembaar is voor mensen. Hoewel er op deze manier dus een uitweg geboden werd voor hen die zich in de ellende van de hel bevonden, maakten er niet velen gebruik van. Men probeerde integendeel degenen die hen kwamen zoeken aan te vallen en het hun onmogelijk te maken, weer terug te keren. Daarom kwamen voortaan engelen mee, die een krachtiger uitstraling hebben.

Toen kwam de derde Genade.

De mens had in de neutrale sfeer de mogelijkheid het verschil in uitwerking op te merken tussen goede en slechte daden.

Zo kon hij uit eigen ervaring weten en leren en zich zuiveren, zodat hij na het aardse leven weer tot de positieve sferen toegelaten kon worden. Men toonde echter een grote voorkeur voor drogredeneringen, zodat de hoeveelheid negativiteit groeide - tot het punt bereikt was waarop de mens niet meer in staat was zich om te keren. Vrijwel iedereen begaf zich na zijn sterven naar de negatieve sferen en de aarde dreigde zich te verdichten tot een zwart gat.

Daarom werd het grootst mogelijke offer gebracht: de Almachtige nam een deel van Zichzelf en deed dat op aarde geboren worden in een lichaam. Zo kreeg de Zoon gestalte: mens onder de mensen en lijdend onder de druk waaronder de mens leed. Hij was in staat om als medemens de mens te benaderen en hem de weg terug te tonen. Doordat Hij geen verleden had, geen karma en geen schuld, was Hij in staat de schuld van de gehele mensheid op zich te nemen en ervoor te betalen met Zijn leven. Toen Zijn lichaam stierf, was de gehele mensheid vrij van schuld. Op dat ogenblik had de mensheid in één keer de vierde positieve dimensie (de eerst geschapene) kunnen bereiken, zodat de nieuwe hemel en de nieuwe aarde op datzelfde moment een feit waren geworden.

Maar de mens heeft zijn Vrijheid niet opgemerkt.

